

Forslag

til

Lov om ændring af borgerlig straffelov, af lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m. m. og af retsplejeloven.

(Psykisk abnormitet, narkotikakriminalitet, beskyttelse af diplomater m.v.).

Fremsat den 28. februar 1975 af *justitsministeren*.

§ 1.

I borgerlig straffelov, jfr. lovbekendtgørelse nr. 69 af 8. februar 1974, som ændret ved lov nr. 285 af 14. juni 1974, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, *stk. 1*, ændres „68, 69, 72“ til: „68-70, 73“.

2. I § 8, *stk. 1*, indsættes efter nr. 5 som nye numre:

„6) når handlingen er omfattet af konventionen om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter,

7) når handlingen er omfattet af den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager, og der i medfør af denne konvention er fremsat begæring om retsforfølgning her i landet.“

3. I § 8, *stk. 3*, ændres „de under nr. 4 og 5“ til: „de under nr. 4, 5 og 6“.

4. § 10 a, *stk. 1*, affattes således:

„En person, over for hvem der er afsagt en straffedom i den stat, hvor handlingen er begået, eller en dom, der er omfattet af lov om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme eller lov om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager, kan ikke strafforfølges her i landet for den samme handling, såfremt:

1) han er endeligt frifundet,

Justitsmin. j. nr. L.A. 1975-20002-84.

- 2) den idømte sanktion er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller er bortfaldet efter domslandets regler, eller
- 3) han er fundet skyldig, uden at der er fastsat nogen sanktion.“

5. §§ 16-18 ophæves og i stedet indsættes:

„§ 16. Personer, der på gerningstiden var utilregnelige på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed, eller åndssvaghed i højere grad, straffes ikke. Befandt gerningsmanden sig som følge af indtagelse af alkohol eller andre rusmidler forbigående i en tilstand af sindssygdom eller i en tilstand, der må ligestilles hermed, kan straf dog pålægges, når særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 2. Personer, der befandt sig i en tilstand af åndssvaghed i lettere grad eller i en tilstand, som ganske må ligestilles med åndssvaghed, straffes ikke, medmindre særlige omstændigheder taler for at pålægge straf.“

6. I § 40, *stk. 3*, indsættes som 2. pkt.:

„Det samme gælder, såfremt den prøveløsladte i udlandet dømmes for strafbart forhold begået i prøvetiden, uden at der i forbindelse med dommen er taget stilling til spørgsmålet om fuldbyrdelse af reststraffen.“

7. I § 68, *1. pkt.*, udgår: „eller hvis straf findes uanvendelig i henhold til § 17, *stk. 1*,“ og i *3. pkt.* ændres „§ 69“ til: „§ 70“.

8. §§ 69-72 ændres til: §§ 70-73 og efter § 68 indsættes:

„§ 69. Befandt gerningsmanden sig ved den strafbare handling foretaget i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed, kan retten, såfremt det findes formålstjenligt, i stedet for at idømme straf træffe bestemmelse om foranstaltninger som nævnt i § 68, 2. pkt.

Stk. 2. Medfører en afgørelse efter stk. 1, at den dømte skal anbringes i institution, eller giver afgørelsen mulighed herfor, fastsættes ved dommen en længstetid for opholdet, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år. Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse fastsætte en ny længstetid.“

9. I § 70, *stk. 1*, og § 71, *stk. 1, 1. pkt.*, der bliver § 71, *stk. 1*, og § 72, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres „§§ 68 og 69“ til: „§§ 68-70“.

10. I § 72, *stk. 1, 1. pkt.*, der bliver § 73, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres „§ 17, *stk. 1*,” til: „§ 69, *stk. 1*,” og i *2. pkt.* ændres „§ 68“ til: „§ 68 eller § 69“.

11. I § 72, *stk. 2*, der bliver § 73, *stk. 2*, ændres „§§ 70-71“ til: „§§ 71-72“.

12. I § 86, *stk. 5*, ændres „Bestemmelsen i *stk. 1, 1. pkt.*“ til: „Bestemmelserne i *stk. 1, 1. og 2. pkt.*“.

13. I § 88, *stk. 5*, § 89 a og § 95 ændres „§§ 68 og 69“ til: „§§ 68-70“.

14. I § 97, *stk. 2, nr. 2*, ændres „§ 68“ til: „§§ 68-69“, og i *nr. 3* ændres „§ 69“ til: „§ 70“.

15. I § 113, *stk. 1*, ændres „rigsdagens“ til: „folketingets“ og „rigsdagen“ til: „folketinget“.

16. I § 129 a, *stk. 1*, ændres „rigsdagens“ til: „folketingets“.

17. I § 137, *stk. 2*, ændres „rigsdagens ting“ til: „folketinget“.

18. § 158 affattes således:

„§ 158. Den, som afgiver falsk forklaring for retten, straffes med fængsel indtil 4 år. Bestemmelsen finder tillige anvendelse på falsk forklaring for en udenlandsk ret.

Stk. 2. Med samme straf anses den, der afgiver falsk forklaring for De europæiske Fællesskabers Domstol.

Stk. 3. Angår det falske udsagn alene noget, som er uden betydning for det forhold, der søges oplyst, kan straffen gå ned til hæfte eller bøde.“

19. I § 191, *stk. 1*, indsættes som 2. pkt.:

„Angår overdragelsen en betydelig mængde særlig farligt eller skadeligt stof, eller har handlingen i øvrigt haft en særlig farlig karakter, kan straffen stige til fængsel i 10 år.“

§ 2.

I § 11, *stk. 1*, i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m. m., jfr. lovbekendtgørelse nr. 277 af 30. juni 1965, som ændret senest ved lov nr. 320 af 13. juni 1973, ændres „§§ 68 og 69“ til: „§§ 68-70“.

§ 3.

I lov om rettens pleje, jfr. lovbekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 1975, foretages følgende ændringer:

1. I § 32, *2. pkt.*, ændres „§§ 68 og 69“ til: „§§ 68-70“.

2. I § 687, *stk. 1, litra a, 2. pkt.*, ændres „§§ 172, 173 og 286, *stk. 2*“ til: „§§ 172, 173, 191, *stk. 1, 2. pkt.*, og 286, *stk. 2*“.

3. I § 889, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres „§§ 15, 16 eller 18“ til: „§§ 15 eller 16“.

4. I § 892, *stk. 3*, § 897, *stk. 2, 2. pkt.*, og § 897, *stk. 3*, ændres „den i straffelovens § 16 angivne tilstand“ til: „en i straffelovens § 16 nævnt tilstand“.

5. I § 925, stk. 6, ændres „§§ 68, 69 og 72“ til: „§§ 68, 69, 70 og 73“.

6. I § 925 a, stk. 1, 1. pkt., ændres „§§ 68, 69 eller 72“ til: „§§ 68, 69, 70 eller 73“.

7. I § 1004, stk. 1, 2. pkt., og § 1005, 1. pkt., ændres „§§ 68, 69 eller 71“ til: „§§ 68, 69, 70 eller 72“.

§ 4.

Loven træder i kraft den 1. juli 1975.

§ 5.

Loven gælder ikke for Færøerne, men § 1 og § 2 kan ved kgl. anordning sættes i kraft for øerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lovforslaget omfatter dels en række forslag, der har været fremsat i folketingsåret 1972-73, 1973-74 og 1974-75, 1. samling, dels enkelte ikke tidligere fremsatte forslag.

Hovedpunkterne i lovforslaget er følgende:

1. Ændring af reglerne i straffelovens §§ 16-18 om de strafferetlige følger af psykisk abnormitet.

Forslag til ændring af straffelovens §§ 16-18 var indeholdt i justitsministeriets forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov, af lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m. m. og af retsplejeloven (strafferetlige særforanstaltninger m. m.), der blev fremsat i december 1972 (Folketingstidende 1972-73, sp. 2085, 3168, 7233, 7640, tillæg A, sp. 2785 og tillæg B, sp. 2293). Dette lovforslag indeholdt foruden det nævnte forslag en revision af reglerne om de særlige strafferetlige sanktionsformer og af reglerne i straffelovens § 86 om fradrag for varetægtsfængsling m. m. Forslagets bestemmelser om de særlige sanktionsformer og om fradrag for varetægtsfængsling m. m. blev gennemført ved lov nr. 320 af 13. juni 1973. Revisionen af reglerne i straffelovens §§ 16-18 blev derimod ikke færdigbehandlet i folketingssamlingen 1972-73.

I november 1973 fremsattes der derfor på ny forslag om ændring af straffelovens §§ 16-18 ved justitsministeriets forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov, af lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m. m., af retsplejeloven og af lov om svangerskabshygiejne og fødselsbistand (Folketingstidende 1973-74, sp. 1021 og tillæg A, sp. 901). Efter at dette forslag var bortfaldet som følge af folketingsvalget i december 1973, fremsattes der i oktober 1974 et tilsvarende forslag til ændring af straffelovens §§ 16-18 ved justitsministeriets forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov, af lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m. m. og af retsplejeloven (Psykisk abnormitet, narkotikakriminalitet m. v.). Der henvises til Folketingstidende 1974-75, sp. 324 og 1062. Dette forslag bortfaldt som følge af folketingsvalget i januar 1975.

I lighed med det i november 1973 og det i oktober 1974 fremsatte forslag, men i modsætning til det oprindelige forslag fra december 1972 bevarer forslaget det hidtidige tilregnelighedskriterium i bestemmelsen om strafansvar for personer, der på gerningstiden var sindssyge eller åndssvage i højere grad, eller befandt sig i en tilstand, der må ligestilles med sindssygdом.

2. Ændring af reglerne i straffelovens § 8 om danske domstoles kompetence i straffesager med henblik på at muliggøre dansk tilslutning til FN-konventionen om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter.

3. Ændring af reglerne i straffelovens § 8 og § 10 a om danske domstoles kompetence i straffesager og fremmede straffedømmes retskraft med henblik på at muliggøre dansk tilslutning til den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager. Tilsvarende forslag var indeholdt i de ovennævnte lovforslag af november 1973 og oktober 1974.

4. Ændring af straffelovens § 153 således, at det i lovtæksten udtrykkeligt angives, at bestemmelsen omfatter falsk forklaring for udenlandske domstole og for De europæiske Fællesskabers Domstol. Ændringen har sammenhæng dels med forslaget til lov om nordisk vidnepligt, dels med Danmarks medlemskab af De europæiske Fællesskaber. Tilsvarende forslag var indeholdt i det ovennævnte lovforslag af oktober 1974.

5. Ændring af straffelovens § 191, således at der indføres en særlig strafferamme på fængsel i indtil 10 år for den groveste narkotikakriminalitet. Tilsvarende forslag blev fremsat i januar 1974 ved justitsministeriets forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov og retsplejeloven (Narkotikakriminalitet), men blev af tidsmæssige grunde ikke færdigbehandlet i folketingssamlingen 1973-74 (Folketingstidende 1973-74, sp. 1113, 2528 og tillæg A, sp. 1049). Et sådant forslag var endvidere indeholdt i det ovennævnte lovforslag af oktober 1974.

I bilag 1 til lovforslaget er de gældende bestemmelser i straffeloven samt ændringerne heri optaget som paralleltekster.

Lovforslaget eller dele heraf har været forelagt præsidenterne for østre landsret, vestre landsret, Københavns byret og Århus by- og herredsret samt Den danske Dommerforening, indenrigsministeriet, sundhedsstyrelsen, kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien, rigsadvokaten, Foreningen af politimestre i Danmark, rigspolitichefen, politidirektøren i København, direktoratet for kriminalforsorgen og advokatrådet til udtalelse.

Gennemførelsen af lovforslaget vil ikke medføre udgifter eller administrative konsekvenser for det offentlige.

*Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.**Til § 1.*

Til nr. 1.

Ændringen er af redaktionel karakter og en følge af de under nr. 8 foreslåede ændringer.

Til nr. 2 (ad § 8, stk. 1, nr. 6) og 3.

Forslagene tilsigter at gøre det muligt for Danmark at ratificere FN-konventionen om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter. Konventionen, der blev undertegnet af Danmark den 10. maj 1974, er optaget som bilag 2 til lovforslaget.

Konventionen er pr. 31. december 1974 foruden af Danmark undertegnet af følgende lande: USA, Finland, Island, Norge, Sverige, Tunesien, DDR, Polen, Sovjetunionen, Canada, Bulgarien, Forbundsrepublikken Tyskland, Mongoliet, Ecuador, Czekoslovakiet, Rwanda, Paraguay, Nicaragua, Ungarn, Guatemala, England og Jugoslavien.

Der er på nordisk plan opnået enighed om at stille mod ratifikation pr. 1. juli 1975.

Der er i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget indhentet en udtalelse fra rigsadvokaten.

Hovedindholdet af konventionen er, at staterne forpligter sig til at fastsætte straf for visse alvorligere forbrydelser mod internationalt beskyttede personer og til, medmindre gerningsmanden udleveres til et andet land, at foretage strafforfølgning af disse forbrydelser, uanset hvor og af hvem de er begået.

Den personkreds, konventionen beskytter, er opregnet i konventionens art. 1, stk. 1, og de handlinger, der er omfattet af konventionen, er opregnet i art. 2. Det drejer sig navnlig om alvorligere voldshandlinger mod internationalt beskyttede personer og voldshandlinger mod sådanne personers tjenestested, privatbolig og transportmiddel, når handlingerne må antages at bringe de pågældende personer eller deres frihed i fare. Efter konventionens formål må det antages, at kun skadestilføjelser af en vis betydning er omfattet af konventionen.

Konventionen vil ikke medføre nogen forpligtelse for Danmark til at udlevere gerningsmanden til en anden stat. Den eneste bestemmelse i konventionen, der angår selve udleveringsspørgsmålet, er art. 8, hvorefter handlinger, der er omfattet af konventionen, skal anses for forbrydelser, der kan medføre udlevering. Dette får dog ikke selvstændig betydning her i landet, idet § 3, stk. 1, i lov nr. 249 af 9. juni 1967 om udlevering af lovovertrædere allerede indeholder hjemmel til udlevering i anledning af handlinger, for hvilke der efter dansk ret

kan idømmes højere straf end fængsel i 1 år. De handlinger, der må anses for omfattet af konventionen, vil alle kunne medføre højere straf end fængsel i 1 år.

Danmarks tiltræden af konventionen nødvendiggør ikke indsættelse af særlige straffebestemmelser i den danske straffelov, da straffeloven allerede indeholder bestemmelser, der muliggør strafforfølgning og idømmelse af alvorlige straffe for de handlinger, der er omfattet af konventionen. De bestemmelser, der navnlig kan anvendes, er følgende: § 183, stk. 1 og 2, § 184, stk. 1, §§ 237, 244-246, 252, og 260-261, jfr. herved også § 110 d, samt § 291, stk. 2.

Det er derimod nødvendigt at udvide dansk jurisdiktionskompetence, såfremt der som forudsat i konventionens art. 3 skal kunne straffes for de omhandlede forbrydelser, uanset hvor og af hvem de er begået.

De almindelige danske regler om, hvilke strafbare forhold der kan påtales her i landet, findes i §§ 6-9 i straffeloven. Efter disse bestemmelser, hvis ordlyd er gengivet i bilag 3 til lovforslaget, vil de omhandlede forbrydelser bl. a. kunne pådømmes i Danmark, når én af følgende betingelser er opfyldt:

1) forbrydelsen er begået i den danske stat eller på et dansk fartøj,

2) gerningsmanden har indfødsret eller bopæl i Danmark, eller har indfødsret eller bopæl i Finland, Island, Norge eller Sverige og opholder sig her i landet, eller

3) handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder.

Disse kompetenceregler vil imidlertid ikke give mulighed for strafforfølgning i alle de tilfælde, hvor der efter konventionen er pligt hertil, jfr. konventionens artikel 3. Der vil således ikke kunne foretages strafforfølgning her i landet i tilfælde, hvor en ikke-nordisk statsborger, der har bopæl uden for Danmark, har begået og afsluttet en af de omhandlede forbrydelser uden for dansk område uden at krænke den danske stats interesser, selvom han senere pågribes her i landet.

Med henblik på sådanne situationer foreslås det at supplere de under 1-3 omtalte almindelige regler med en ny bestemmelse i straffelovens § 8, stk. 1, hvorefter der, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme og hvor handlingen er begået, kan pålægges straf i Danmark for forbrydelser, der er omfattet af FN-konventionen.

Ligesom ved påtale på grundlag af bestemmelserne i § 8, stk. 1, nr. 4 og 5, (af handlinger, der er omfattet af konventionerne om kapring af luftfartøjer og om sabotage mod luftfartøjer m. v.) bør

afgørelsen af spørgsmålet om påtale i medfør af den foreslåede regel i § 8, stk. 1, nr. 6, træffes af justitsministeren. En hertil sigtende regel foreslås ved nr. 3 indsat i § 8, stk. 3. Det tilføjes, at påtale af de fleste af de forbrydelser, der er omfattet af konventionen, allerede efter straffelovens § 110 f kun vil kunne ske efter justitsministerens påbud.

Til nr. 2 (ad § 8, stk. 1, nr. 7) og 4.

Forslagene skal ses i sammenhæng med det samtidigt fremsatte forslag til lov om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager. I forbindelse med denne lov vil de foreslåede ændringer muliggøre en dansk tilslutning til den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager. Konventionen er optaget som bilag til det nævnte andet forslag.

Hovedformålet med den europæiske konvention er at muliggøre, at retsforfølgning i straffesager kan ske i det land, hvor det under hensyn til samtlige foreliggende omstændigheder skønnes mest hensigtsmæssigt. Der henvises til bemærkningerne til forslaget til lov om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager. Konventionens gennemførelse nødvendiggør ændring af straffeloven, dels med hensyn til reglerne om danske domstoles kompetence i straffesager (§ 1, nr. 2), dels med hensyn til reglerne om fremmede straffedommes retskraft (§ 1, nr. 4).

Til nr. 2 (ad § 8, stk. 1, nr. 7).

Efter konventionens art. 2 medfører en anmodning om overførsel til andet land af retsforfølgning i en straffesag, at det anmodede land får overdraget det begæres lands kompetence til at behandle lovovertrædelsen. Dette får betydning, hvis det anmodede land ikke efter sine nationale regler har den fornødne kompetence til at pådømme sagen.

Reglerne om danske domstoles kompetence indeholdes i straffelovens §§ 6-9. Efter disse bestemmelser hører under dansk straffemyndighed ikke blot handlinger, der er begået på dansk område, men også i et vist omfang handlinger, der er begået uden for territoriet, men som har en særlig tilknytning til landet. Bestemmelserne dækker imidlertid ikke alle de tilfælde, hvor Danmark efter konventionen vil få kompetence til at behandle lovovertrædelser, og det er derfor nødvendigt ved en ændring af lovgivningen at tilvejebringe en sådan kompetence for domstolene. Efter den foreslåede tilføjelse til straffelovens § 8 kan retsforfølgning altid finde sted i Danmark, når lovovertrædelsen er omfattet af den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager, og der i medfør af konventionen er fremsat begæring om retsforfølgning her i landet.

Til nr. 4.

Reglerne om fremmede straffedommes retskraft, d. v. s. de regler, der fastlægger, i hvilket omfang det forhold, at en bestemt handling har medført en strafferetlig reaktion i én stat, skal medføre, at andre stater er afskåret fra at strafforfølge den samme handling, indeholdes for dansk rets vedkommende i straffelovens § 10 a. Reglerne er senest ændret ved lov nr. 519 af 23. december 1970 om ændring af borgerlig straffelov (Fremmede straffedommes retskraft) som følge af Danmarks tiltræden af den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger. Der henvises til bemærkningerne til den nævnte lov (Folketingstidende 1970-71, tillæg A, sp. 1169).

Den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager indeholder i afsnit V (art. 35-37) bestemmelser om straffedommes internationale retsvirkninger, der i det hele svarer til reglerne i den europæiske konvention om fremmede straffedomme. Da den kreds af stater, der tiltræder de to konventioner, ikke behøver at være den samme, foreslås bestemmelsen i § 10 a udvidet til også at omfatte domme i en stat, der har tiltrådt den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager.

Til nr. 5.

Forslaget angår reglerne om de strafferetlige følger af psykisk abnormitet. Forslaget bygger på straffelovrådets betænkning om de strafferetlige særforanstaltninger (nr. 667/1972) samt på en række udtalelser over de tilsvarende bestemmelser i det i folketingssamlingen 1972-73 fremsatte lovforslag om strafferetlige særforanstaltninger m. m. Om straffelovrådets overvejelser og forslag henvises til betænkningens kap. II-IV side 18-57, 138 og 142-143.

De gældende regler om de strafferetlige følger af psykisk abnormitet findes i straffelovens §§ 16-18. Hovedbestemmelsen indeholdes i § 16, hvorefter handlinger er straffri, når de er foretaget af personer, der er utilregnelige på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles dermed, eller åndssvaghed i højere grad. Hertil knytter § 18 dog den regel, at beruselse ikke udelukker anvendelse af straf, medmindre gerningsmanden har handlet uden bevidsthed.

Til disse egentlige utilregnelighedsregler følger § 17 bestemmelser, der giver mulighed for en strafferetlig særbedømmelse af visse varigere tilstande af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af sjælssevnerne, herunder seksuel abnormitet. Personer, der er omfattet af denne beskrivelse, er ikke

uden videre straffri. Afgørende er, om de kan anses for egnet til påvirkning gennem straf.

Frifindes en tiltalt i medfør af § 16, eller findes straf uanvendelig efter § 17, kan retten i medfør af straffelovens § 68 (den tidligere § 70) træffe bestemmelse om anvendelse af andre foranstaltninger, der findes formålstjenlige for at forbygge yderligere lovovertrædelser. Af de mere indgribende foranstaltninger kan nævnes anbringelse i et sindssygehospital, en åndssvageanstalt eller anden kur- eller plejeanstalt.

I lovforslaget om de strafferetlige særforanstaltninger m. m. var bestemmelsen vedrørende sindssyge og åndssvage i overensstemmelse med straffelovrådets betænkning udformet således, at straffriheden knyttedes til tilstedeværelsen af den pågældende tilstand, uden at der som efter gældende ret stilledes krav om utilregnelighed hos gerningsmanden. Under folketingets behandling af lovforslaget blev der fra flere sider ydret betænkelighed ved dette forslag, ligesom der i de høringssvar, som justitsministeriet modtog om lovforslaget, blev udtrykt ønske om bevarelse af tilregnelighedskriteriet. Det fremhævedes, at det ud fra retssikkerhedssynspunkter måtte forekomme betænkeligt, at den endelige afgørelse om straffrihed skulle træffes på grundlag af rent lægelige kriterier.

Under hensyn hertil er den foreslåede bestemmelse om strafansvaret for personer, der på gerningstiden var sindssyge, åndssvage i højere grad eller befandt sig i en tilstand, der må ligestilles med sindssygdom, udformet således, at tilregnelighedskriteriet bevares.

Efter bevarelsen af tilregnelighedskriteriet vil bøde kunne anvendes over for sindssyge m. v., medmindre den pågældende findes utilregnelig. En særrregel om adgang til idømmelse af bøde svarende til bestemmelsen herom i lovforslaget om de strafferetlige særforanstaltninger er derfor ikke påkrævet, og bestemmelsen er ikke medtaget i lovforslaget.

Den i lovforslaget om de strafferetlige særforanstaltninger m. m. indeholdte særrregel om forbigående sindssygdom, der er hidført ved indtagelse af rusmidler, bør efter justitsministeriets opfattelse bevares. Som modifikation til reglen om tilregnelighed i forslaget § 16, stk. 1, 1. pkt., foreslås derfor i stk. 1, 2. pkt., indsat en bestemmelse, hvorefter der, når særlige omstændigheder taler derfor, kan pålægges straf, når den sindssygelige tilstand er fremkaldt ved indtagelse af rusmidler. Reglen tænkes især anvendt i tilfælde, hvor tiltalte tidligere har været i en lignende tilstand, og hvor det derfor kan bebrejdes ham, at han påny har indladt sig på spiritusnydelse eller indtagelse af andre rusmidler. En tilsva-

rende bestemmelse er foreslået af straffelovrådet, jfr. betænkningen om de strafferetlige særforanstaltninger (667/72) s. 41-49, 138 og 142-143.

For så vidt angår personer, der har handlet i en tilstand af åndssvaghed i lettere grad eller i en tilstand, som ganske må ligestilles med åndssvaghed, foreslås en fakultativ regel om straffrihed, således at domstolene har mulighed for at pålægge straf, når særlige omstændigheder taler derfor. En tilsvarende bestemmelse var indeholdt i lovforslaget om de strafferetlige særforanstaltninger og i straffelovrådets lovudkast.

Den gældende bestemmelse i § 17 foreslås erstattet af en regel (forslagets § 69), hvorefter retten, hvis gerningsmanden ved den strafbare handling foretog sig befandt sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke var af den i § 16 nævnte beskaffenhed, kan idømme foranstaltninger efter § 68, stk. 1, i stedet for straf, såfremt det findes formålstjenligt. Retten skal, hvis der bliver tale om frihedsberøvende foranstaltninger, fastsætte en længstetid herfor. Tilsvarende forslag var indeholdt i lovforslaget om de strafferetlige særforanstaltninger og i straffelovrådets udkast.

Til nr. 6.

Dømmes en prøvelsladt person for nyt strafbart forhold begået i prøvetiden, træffes afgørelsen vedrørende reststraffen af domstolene efter straffelovens § 40, stk. 1. Har den prøvelsladte begået nyt strafbart forhold i prøvetiden, uden at der rejses tiltale herfor, træffes afgørelsen vedrørende virkningerne af den begåede vilkårsovertrædelse, uanset om tiltalefratagelse meddeles i Danmark eller et andet land, derimod af justitsministeren efter § 40, stk. 3. Det samme gælder efter stk. 2 med hensyn til andre vilkårsovertrædelser end nyt strafbart forhold.

Ved den foreslåede tilføjelse til § 40, stk. 3, præciseres det, at justitsministerens kompetence efter § 40, stk. 2, jfr. stk. 3, også omfatter tilfælde, hvor den prøvelsladte i udlandet dømmes for strafbart forhold i prøvetiden.

Bestemmelsen, der især får betydning, hvor de danske myndigheder efter domfældelsen i udlandet anmodes om at overtage fuldbyrdelsen af straffen, er begrænset til tilfælde, hvor der ikke i domslandet er truffet afgørelse om fuldbyrdelse af reststraffen. Denne begrænsning skyldes den fællesnordiske lovgivning angående fuldbyrdelse af straf m. v. Efter denne lovgivning kan der i forbindelse med domfældelse i et andet nordisk land af en i Danmark prøvelsladt person træffes afgørelse om spørgsmålet om fuldbyrdelse af reststraffen.

Til nr. 7.

Ændringen i § 68, 1. pkt., er en konsekvens af ophævelsen af § 17, jfr. nr. 5. § 68 omfatter herefter alene personer, der frifindes i medfør af forslaget § 16. Foranstaltninger efter § 68, 2. pkt., vil dog efter den under nr. 8 foreslåede bestemmelse (§ 69) også kunne anvendes over for personer, der ved den strafbare handlings foretagelse befandt sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed.

Ændringerne i 3. pkt. er en konsekvens af den under nr. 8 foreslåede omnummerering af §§ 69-72.

Til nr. 8.

Forslaget til § 69 er identisk med den tilsvarende bestemmelse i lovforslaget om de strafferetlige særforanstaltninger og i straffelovrådets lovudkast. Der henvises til bemærkningerne til nr. 5 og til straffelovrådets betænkning kap. VI side 79-85, 138-139 og 145.

Til nr. 9-11 og 13-14.

Ændringerne er af redaktionel karakter og en følge af de under nr. 8 foreslåede ændringer.

Til nr. 12.

Ændringen præciserer, at bestemmelsen i § 86, stk. 1, 2. pkt., om, at frihedsberøvelse på under 24 timers varighed ikke medfører afkorting, også finder anvendelse for personer, der indsættes til afsoning af frihedsstraf efter tidligere at have været anholdt eller varetaget på grund af overtrædelse af vilkår for betinget benådning eller prøveloadelse.

Til nr. 15-17.

Ændringerne er en følge af etkammerssystemets indførelse i 1953.

Til nr. 18.

Forslaget til ændring af § 158, stk. 1, har sammenhæng med forslaget til lov om nordisk vidnepligt. Det er en forudsætning for det nordiske samarbejde, som søges gennemført ved dette lovforslag, at hvert land har hjemmel til at straffe for falsk forklaring, der afgives for en domstol i et af de andre nordiske lande.

Det antages i den juridiske teori, at § 158 finder anvendelse i tilfælde, hvor falsk forklaring afgives for et andet lands domstole. Der er imidlertid hverken i straffelovens motiver eller i retspraksis taget stilling til dette spørgsmål. Justitsministeriet har

derfor i overensstemmelse med en af rigsadvokaten afgivet udtalelse fundet det rigtigst, at det udtrykkeligt fastslås i lovteksten, at § 158 omfatter falsk forklaring for udenlandske domstole.

Ændringen indebærer ikke nogen fravigelse af de almindelige regler om jurisdiktionskompetence i straffelovens §§ 6-9. Der kan således kun pålægges straf for falsk forklaring for en udenlandsk domstol, såfremt den pågældende efter disse regler er undergivet dansk straffemyndighed.

Forslaget om indføjelse af en bestemmelse — som § 158, stk. 2, — om falsk forklaring for De europæiske Fællesskabers Domstol er en følge af Danmarks medlemskab af De europæiske Fællesskaber.

Ved medlemskabet tiltrådte Danmark statutterne for De europæiske Fællesskabers Domstol, der er optaget som protokoller til de tre traktater. Statutterne giver mulighed for at afhøre vidner og sagkyndige under ed og bestemmer, at hver medlemstat anser vidners og sagkyndiges edsbrud som den tilsvarende lovovertrædelse begået for en national ret i civilt lovgsmål. Efter Domstolens anmeldelse indleder vedkommende medlemstat retsforfølgning mod gerningsmanden for den kompetente nationale ret.

Som følge af udvidelsen af EF har det været nødvendigt at tilpasse procesreglementet for EF-domstolen. Under forhandlingerne herom er der taget hensyn til, at forklaring under edsansvar er afskaffet i dansk ret. Det tilpassede procesreglement åbner således mulighed for, at forklaring for EF-domstolen, ligesom forklaring for danske domstole, afgives efter sandhedsformaning og indskærpelse af strafansvar i stedet for under edsansvar. Bestemmelsen herom i procesreglementets artikel 110 er optaget som bilag 4 til lovforslaget.

Det følger af det foran anførte, at Danmark er forpligtet til at udforme sin straffelovgivning således, at falsk forklaring for EF-domstolen kan straffes her i landet på samme måde som falsk forklaring for en dansk domstol, såfremt den pågældende person er undergivet dansk straffemyndighed.

Det må anses for tvivlsomt, om § 158 omfatter falsk forklaring for EF-domstolen, og en ændring af bestemmelsen må derfor anses for påkrævet.

Justitsministeriet har fundet det hensigtsmæssigt at udskyde denne ændring af § 158 indtil afslutningen af drøftelserne vedrørende tilpasningen af EF-domstolens procesreglement. Disse drøftelser er nu afsluttede, og det tilpassede reglement blev godkendt af Rådet i efteråret 1974.

Til nr. 19.

Den foreslåede ændring indebærer, at der i sager

om den groveste narkotikakriminalitet kan idømmes fængsel i indtil 10 år.

Den nugældende bestemmelse i straffelovens § 191, hvorefter strafferammen for grov narkotikakriminalitet er fængsel i indtil 6 år, blev indført ved lov nr. 276 af 18. juni 1969 om ændring af borgerlig straffelov, jfr. Folketingstidende 1968-69, sp. 2605, 3150, 7865, 8079, tillæg A, sp. 2845 og tillæg B, sp. 2641.

I 1972 er de tilsvarende bestemmelser i Finland, Norge og Sverige blevet ændret, således at maksimumstraffen i alle tre lande nu er fængsel i 10 år. Også i de fleste andre vesteuropæiske lande er maksimumstraffen 10 års fængsel eller mere.

I forbindelse med justitsministeriets redegørelse af marts 1972 til folketingets narkotikaudvalg anmodede ministeriet i april 1972 rigsadvokaten om en udtalelse om, hvorvidt strafferammen i straffelovens § 191 burde forhøjes.

Rigsadvokaten svarede bl. a.:

„Grove overtrædelser af narkotikalovgivningen viser fortsat stigning, ikke mindst som følge af tilgangen af morfinbase. Da det er nærliggende at antage, at der i fremtiden vil forekomme tilfælde, der i grovhed overstiger dem, hvor der har været brug for det gældende maksimum, finder jeg det ønskeligt, at strafferammen forhøjes. En forhøjelse af strafferammen kan ikke ventes at ville medføre en almindelig forhøjelse af udmålingsniveauet, ligesålidt som indførelsen af straffelovens § 191 har haft denne konsekvens.“

Rigsadvokaten oplyste samtidig, at der i tiden fra bestemmelsens ikrafttræden den 1. juli 1969 til den 31. december 1971 i 13 tilfælde var anvendt straf på fængsel i 4 år eller derover for overtrædelse af § 191. I ét tilfælde var strafferammens maksimum på 6 år blevet anvendt.

Siden rigsadvokatens udtalelse er strafferammens maksimum blevet anvendt i 5 tilfælde.

Justitsministeriet finder på denne baggrund, at straffelovens § 191 bør ændres, således at der gives domstolene mulighed for at idømme op til 10 års fængsel for de allergroveste, normalt internationalt prægede forhold.

Sådanne forhold vil normalt kun foreligge ved overdragelse m.v. af de særlig farlige eller skadelige stoffer som f. eks. heroin og morfinbase og normalt kun, hvis der er tale om et betydeligt kvantum. Den

høje straf bør dog også kunne anvendes, hvis handlingen i øvrigt har haft en særlig farlig karakter, hvilket f. eks. kan være tilfældet ved salg af mindre kvantum farlige stoffer med henblik på oparbejdelse af et marked.

Som det fremgår af det anførte, tilsigtes der ikke nogen almindelig forhøjelse af strafniveauet for narkotikakriminalitet.

Spørgsmålet om forhøjelse af strafferammen for grov narkotikakriminalitet har været forelagt kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien til udtalelse. Udtalelsen er efter henstilling fra udvalget optaget som bilag til lovforslaget (bilag 5). Justitsministeriet kan tiltræde det i udtalelsen anførte.

Forslaget har i øvrigt været forelagt indenrigsministeriet og sundhedsstyrelsen til udtalelse.

Til § 2.

Ændringen af § 11, stk. 1, er af redaktionel karakter og en følge af de under § 1, nr. 8, foreslåede ændringer af straffeloven.

Til § 3.

Til nr. 1 og 3-7.

Ændringerne er af redaktionel karakter og en følge af de under § 1, nr. 8, foreslåede ændringer af straffeloven.

Til nr. 2.

Forslaget om ændring af retsplejelovens § 687, stk. 1, litra a, 2. pkt., har sammenhæng med den under § 1, nr. 19, foreslåede ændring af straffelovens § 191. Forslaget indebærer, at tiltale i sager, der er omfattet af den som straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt., foreslåede bestemmelse, ikke skal rejses for nævningeting, uanset at strafferammen i sådanne sager er fængsel i indtil 10 år. Sager efter straffelovens § 191 har ikke hidtil været undergivet nævningebehandling og vil på grund af deres ofte meget specielle karakter være mindre egnede hertil. Det bemærkes herved, at sager om dokumentfalsk, dokumentsvig og grove tilfælde af underslæb, bedrageri, mandatsvig og skyldnersvig efter retsplejelovens § 687, stk. 1, litra a, 2. pkt., ikke behandles ved nævningeting, uanset at strafferammen i disse sager omfatter fængsel indtil 8 år, således at de efter hovedreglen i retsplejelovens § 687, stk. 1, skulle behandles som nævningesager.

Bilag 1.

I dette bilag opføres i venstre spalte de i lovforslagets § 1 nævnte bestemmelser i den nugældende formulering, medens de foreslåede ændringer opføres i højre spalte.

Gældende formulering.

Borgerlig straffelov.

§ 4. Hvorvidt den straffbare handling skal medføre retsfølger af sådan art som i §§ 56-61, 68, 69, 72 og 79 nævnt, afgøres efter den ved handlingens påkendelse gældende lovgivning.

§ 8. Under dansk straffemyndighed hører endvidere handlinger, foretagne uden for den danske stat, uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme,

1) når handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder, en embedspligt mod staten eller sådanne interesser, hvis retsbeskyttelse i den danske stat forudsætter en særlig tilknytning til denne,

2) når handlingen krænker en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet, eller en ham over for dansk fartøj påhvilende tjenestepligt,

3) når en uden for folkeretlig anerkendt statsområde foretagen handling krænker nogen, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, og handlinger af den pågældende art kan medføre højere straf end hæfte,

4) når handlingen er omfattet af § 183 a. Påtalen kan tillige omfatte overtrædelser af §§ 237 og 244-248, som er begået i forbindelse med overtrædelser af § 183 a.

5) når handlingen er omfattet af konventionen til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod den civile luftfarts sikkerhed.

Stk. 2. I det under nr. 3 nævnte tilfælde afgør rigsadvokaten, om påtale skal finde sted.

Stk. 3. I de under nr. 4 og 5 nævnte tilfælde afgør justitsministeren, om påtale skal finde sted.

§ 10 a. En person, over for hvem der er afsagt en europæisk straffedom, jfr. lov om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme,

Forslaget.

§ 1.

1. I § 4, *stk. 1*, ændres „68, 69, 72“ til: „68-70, 73“.

2. I § 8, *stk. 1*, indsættes efter nr. 5 som nye numre:

„6) når handlingen er omfattet af konventionen om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter,

7) når handlingen er omfattet af den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager, og der i medfør af denne konvention er fremsat begæring om retsforfølgning her i landet.“

3. I § 8, *stk. 3*, ændres „de under nr. 4 og 5“ til: „de under nr. 4, 5 og 6“.

4. § 10, *a*, *stk. 1*, affattes således:

„En person, over for hvem der er afsagt en straffedom i den stat, hvor handlingen

Gældende formulering.

eller i øvrigt en dom i den stat, hvor handlingen er begået, kan ikke strafforfølges her i landet for den samme handling, såfremt:

- 1) han er endeligt frifundet,
- 2) den idømte sanktion er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller er bortfaldet efter domslandets regler, eller
- 3) han er fundet skyldig, uden at der er fastsat nogen sanktion.

§ 16. Straffri er handlinger foretagne af personer, der er utilregnelige på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles dermed, eller åndssvaghed i højere grad.

§ 17. Befandt gerningsmanden sig ved den straffbare handling foretaget i en ved mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af sjælsevernerne, herunder seksuel abnormitet, betinget varigere tilstand, der dog ikke er af den i § 16 angivne beskaffenhed, afgør retten efter indhentet lægeerklæring og samtlige i øvrigt foreliggende omstændigheder, om han kan anses egnet til påvirkning gennem straf.

Stk. 2. Såfremt en person, der ved dommen er fundet omfattet af stk. 1, er idømt frihedsstraf, og det under straffens udståelse skønnes, at en fortsættelse af denne vil være unyttig eller vil medføre fare for alvorlig forværrelse af den dømtes tilstand, bliver sagen efter bestemmelse af justitsministeren på ny at indbringe for den ret, som i sidste instans har påkendt sagen. Denne afgør ved kendelse, om straff fuldbyrdelsen skal fortsættes eller afbrydes.

§ 18. Beruselse udelukker ikke anvendelse af straf, medmindre gerningsmanden har handlet uden bevidsthed.

§ 40. Begår den prøveløsladte nyt strafbart forhold i prøvetiden, og foretages der inden dennes udløb rettergangsskridt, hvorved han sigtes for forholdet, træffer retten afgørelse i overensstemmelse med § 61, stk. 2, således at reststraffen ligestilles med en betinget dom.

Stk. 2. Overtræder den prøveløsladte i

Forslaget.

er begået, eller en dom, der er omfattet af lov om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme eller lov om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager, kan ikke strafforfølges her i landet for den samme handling, såfremt:

- 1) han er endeligt frifundet,
- 2) den idømte sanktion er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller er bortfaldet efter domslandets regler, eller
- 3) han er fundet skyldig, uden at der er fastsat nogen sanktion.“

5. §§ 16-18 ophæves og i stedet indsættes:

„§ 16. Personer, der på gerningstiden var utilregnelige på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed, eller åndssvaghed i højere grad, straffes ikke. Befandt gerningsmanden sig som følge af indtagelse af alkohol eller andre rusmidler forbigående i en tilstand af sindssygdom eller i en tilstand, der må ligestilles hermed, kan straf dog pålægges, når særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 2. Personer, der befandt sig i en tilstand af åndssvaghed i lettere grad eller i en tilstand, som ganske må ligestilles med åndssvaghed, straffes ikke, medmindre særlige omstændigheder taler for at pålægge straf.“

6. I § 40, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

„Det samme gælder, såfremt den prøveløsladte i udlandet dømmes for strafbart forhold begået i prøvetiden, uden at der i forbindelse med dommen er taget stilling til spørgsmålet om fuldbyrdelse af reststraffen.“

Gældende formulering.

øvrigt de fastsatte vilkår, kan justitsministeren

- 1) tildele advarsel,
- 2) ændre vilkårene og forlænge prøvetiden inden for den i § 39 fastsatte længstetid eller
- 3) under særlige omstændigheder bestemme, at han skal indsættes til udståelse af reststraffen.

Stk. 3. Begår den prøvelsladte strafbart forhold i prøvetiden, uden at der rejses tiltale herfor, finder reglerne i stk. 2 tilsvarende anvendelse.

§ 68. Hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af § 16, eller hvis straf findes uanvendelig i henhold til § 17, stk. 1, kan retten træffe bestemmelse om anvendelse af andre foranstaltninger, der findes formålstjenlige for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Såfremt mindre indgribende foranstaltninger som tilsyn, bestemmelser vedrørende opholdssted eller arbejde, afvænningsbehandling, psykiatrisk behandling m. v. ikke findes tilstrækkelige, kan det bestemmes, at den pågældende skal anbringes i hospital for sindslidende, i institution for åndssvage eller under åndssvageforsorg eller i egnet hjem eller institution til særlig pleje eller forsorg. Anbringelse i forvaring kan ske under de betingelser, der er nævnt i § 69.

Forslaget.

7. I § 68, 1. pkt., udgår: „eller hvis straf findes uanvendelig i henhold til § 17, stk. 1,“ og i *3. pkt.* ændres „§ 69“ til: „§ 70“.

8. §§ 69-72 ændres til: §§ 70-73 og efter § 68 indsættes:

„**§ 69.** Befandt gerningsmanden sig ved den strafbare handling foretagelse i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed, kan retten, såfremt det findes formålstjenligt, i stedet for at idømme straf træffe bestemmelse om foranstaltninger som nævnt i § 68, 2. pkt.

Stk. 2. Medfører en afgørelse efter stk. 1, at den dømte skal anbringes i institution, eller giver afgørelsen mulighed herfor, fastsættes ved dommen en længstetid for opholdet, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år. Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse fastsætte en ny længstetid.“

Gældende formulering.

§ 70. Såfremt der bliver tale om at dømme en tiltalt til anbringelse i institution eller i forvaring efter reglerne i §§ 68 og 69, kan der af retten beskikkes ham en bistandsværg, så vidt muligt en person af hans nærmeste pårørende, der sammen med den beskikkede forsvarer skal bistå tiltalte under sagen.

§ 71. Bestemmelse om ændring eller om endelig ophævelse af en foranstaltning efter §§ 68 og 69 træffes ved kendelse efter begæring fra anklagemyndigheden, anstaltsledelsen, bistandsværgen eller den dømte. Begæring fra anstaltsledelsen, bistandsværgen eller den dømte fremsættes over for anklagemyndigheden, der snarest muligt indbringer spørgsmålet for retten. Tages en begæring fra bistandsværgen eller den dømte ikke til følge, kan ny begæring ikke fremsættes, før der er forløbet et halvt år fra kendelsens afsigelse.

§ 72. Er den, der har begået en strafbar handling, efter dennes foretagelse, men før dom er afsagt, kommet i en ikke blot forbigående tilstand af den i § 16 eller § 17, stk. 1, nævnte art, afgør retten, om straf skal idømmes eller bortfalde. Hvis det findes formålstjenligt, kan retten bestemme, at foranstaltninger efter § 68 skal anvendes i stedet for straf, eller indtil straffen måtte kunne fuldbyrdes.

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 70-71 finder tilsvarende anvendelse.

§ 86. Har den dømte været anholdt, varetægtsfængslet eller indlagt til mentalundersøgelse, afkortes et antal dage svarende til det antal påbegyndte døgn, frihedsberøvelsen eller indlæggelsen har været, i den idømte frihedsstraf. Frihedsberøvelser, der ikke har været i mindst 24 timer, medfører ikke afkorting. Dommen skal indeholde oplysning om varigheden af frihedsberøvelser og indlæggelser, der medfører afkorting. Retten kan undtagelsesvis bestemme, at hele straffen skal anses for udstået, selv om den idømte straf er længere end den tid, hvori den dømte har været frihedsberøvet eller indlagt. Hvis en anke afvises eller frafaldes, træffes en sådan afgørelse ved beslut-

Forslaget.

9. I § 70, stk. 1, og § 71, stk. 1, 1. pkt., der bliver § 71, stk. 1, og § 72, stk. 1, 1. pkt., ændres „§§ 68 og 69“ til: „§§ 68-70“.

10. I § 72, stk. 1, 1. pkt., der bliver § 73, stk. 1, 1. pkt., ændres „§ 17, stk. 1,“ til: „§ 69, stk. 1,“ og i 2. pkt. ændres „§ 68“ til: „§ 68 eller § 69“.

11. I § 72, stk. 2, der bliver § 73, stk. 2, ændres „§§ 70-71“ til: „§§ 71-72“.

12. I § 86, stk. 5, ændres „Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt.“ til: „Bestemmelserne i stk. 1, 1. og 2. pkt.“.

Gældende formulering.

ning af den overordnede ret. Er bødestraf idømt, skal det i dommen bestemmes, at bøden eller en del af denne skal anses for udstået.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., finder tilsvarende anvendelse for personer, der indsættes til afsoning af frihedsstraf efter at have været anholdt eller varetægtsfængslet på grund af overtrædelse af vilkår for benådning eller prøveløsladelse.

§ 88. — — —

Stk. 5. Medfører en af lovovertrædelserne foranstaltning efter §§ 68 og 69, medens der for en anden er forskyldt straf, kan retten bestemme, at denne straf bortfalder.

§ 89 a. I forbindelse med en dom, hvorved en person idømmes foranstaltning efter §§ 68 og 69, kan retten træffe bestemmelse om bortfald af en tidligere idømt straf, som ikke er fuldbyrdet.

§ 95. Når en handling på grund af forældelse ikke kan straffes, kan den heller ikke medføre retsfølger efter §§ 68 og 69, § 164, stk. 4, eller § 236, konfiskation eller frakendelse af rettigheder. For konfiskation er forældelsesfristen dog i intet tilfælde mindre end 5 år og for konfiskation efter § 75, stk. 1, ikke mindre end 10 år.

§ 97. — — —

Stk. 2. Forældelsesfristen er:

- 1) 5 år for hæfte og fængsel indtil 1 år,
- 2) 10 år for fængsel i mere end 1 år, men ikke over 4 år, samt for foranstaltninger efter § 68,
- 3) 15 år for fængsel i mere end 4 år, men ikke over 8 år, samt for forvaring efter § 69 og
- 4) 20 år for fængsel på tid over 8 år.

§ 113. Den, som antaster rigsdagens sikkerhed eller frihed eller i øvrigt foretager nogen handling, der sigter til ved magtanvendelse eller trusel derom at aftvinge rigsdagen nogen beslutning eller hindre den i frit at udøve sin virksomhed, straffes med fængsel

Forslaget.

13. I § 88, *stk. 5*, § 89 a og § 95 ændres „§§ 68 og 69“ til: „§§ 68-70“.

14. I § 97, *stk. 2, nr. 2*, ændres „§ 68“ til: „§§ 68-69“, og i *nr. 3* ændres „§ 69“ til: „§ 70“.

15. I § 113, *stk. 1*, ændres „rigsdagens“ til: „folketingets“ og „rigsdagen“ til: „folketinget“.

Gældende formulering.

indtil 16 år eller under skærpende omstændigheder på livstid.

Stk. 2. — — —

§ 129 a. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år straffes den, der offentliggør bevidst usande gengivelser eller falske citater af meddelelser om faktiske forhold fremsat i retsmøder eller givet i rigsdagens, kommunale eller offentlige råds eller myndigheders møder.

Stk. 2. — — —

§ 137. Den, som søger at forhindre afholdelsen af lovlig offentlig sammenkomst, straffes med bøde eller hæfte eller under skærpende omstændigheder, særlig når handlingen har været forbundet med voldsom eller truende adfærd, med fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der ved larm eller uorden forstyrrer offentlig samling af rigsdagens ting, Færøernes lagting, kommunale eller andre offentlige råd, gudstjeneste eller anden offentlig kirkelig handling, eller som på usømmelig måde forstyrrer ligfærd.

§ 153. Den, som afgiver falsk forklaring for retten, straffes med fængsel indtil 4 år.

Stk. 2. Angår det falske udsagn alene noget, som er uden betydning for det forhold, der søges oplyst, kan straffen gå ned til hæfte eller bøde.

§ 191. Den, som i strid med lovgivningen om euforiserende stoffer til et større antal personer eller mod betydeligt vederlag eller under andre særligt skærpende omstændigheder overdrager euforiserende stoffer, straffes med fængsel indtil 6 år.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der i strid med lovgivningen om euforiserende stoffer indfører, udfører, køber, udleverer, modtager, fremstiller, forarbejder eller besidder sådanne stoffer med forsæt til at overdrage dem som nævnt i stk. 1.

Forslaget.

16. I § 129 a, stk. 1, ændres „rigsdagens“ til: „folketingets“.

17. I § 137, stk. 2, ændres „rigsdagens ting“ til: „folketinget“.

18. § 158 affattes således:

„**§ 158.** Den, som afgiver falsk forklaring for retten, straffes med fængsel indtil 4 år. Bestemmelsen finder tillige anvendelse på falsk forklaring for en udenlandsk ret.

Stk. 2. Med samme straf anses den, der afgiver falsk forklaring for De europæiske Fællesskabers Domstol.

Stk. 3. Angår det falske udsagn alene noget, som er uden betydning for det forhold, der søges oplyst, kan straffen gå ned til hæfte eller bøde.“

19. I § 191, stk. 1, indsættes som 2. pkt.: „Angår overdragelsen en betydelig mængde særlig farligt eller skadeligt stof, eller har handlingen i øvrigt haft en særlig farlig karakter, kan straffen stige til fængsel i 10 år.“

Bilag 2.

Oversættelse.

**CONVENTION ON THE PREVENTION AND
PUNISHMENT OF CRIMES AGAINST
INTERNATIONALLY PROTECTED
PERSONS, INCLUDING DIPLOMATIC
AGENTS**

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and the promotion of friendly relations and co-operation among States,

Considering that crimes against diplomatic agents and other internationally protected persons jeopardizing the safety of these persons create a serious threat to the maintenance of normal international relations which are necessary for co-operation among States,

Believing that the commission of such crimes is a matter of grave concern to the international community,

Convinced that there is an urgent need to adopt appropriate and effective measures for the prevention and punishment of such crimes,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "internationally protected person" means:

(a) a Head of State, including any member of a collegial body performing the functions of a Head of State under the constitution of the State concerned, a Head of Government or a Minister for Foreign Affairs, whenever any such person is in a foreign State, as well as members of his family who accompany him;

(b) any representative or official of a State or any official or other agent of an international organization of an intergovernmental character who, at the time when and in the place where a crime against him, his

**KONVENTION OM FOREBYGGELSE AF
OG STRAF FOR FORBRYDELSER
MOD INTERNATIONALT BESKYTTEDE
PERSONER, HERUNDER DIPLO-
MATISKE REPRÆSENTANTER**

Stater, der deltager i denne konvention, er,

I bevidstheden om de mål og principper med hensyn til opretholdelse af mellemfolkelig fred og fremme af venskabelige forbindelser og samarbejde mellem staterne, som er indeholdt i De forenede Nationers pagt,

I betragtning af, at forbrydelser rettet mod diplomatiske repræsentanter og andre internationalt beskyttede personers sikkerhed udgør en alvorlig trussel mod opretholdelsen af normale internationale forbindelser, som er nødvendige for samarbejde mellem staterne,

I forvisning om, at udførelsen af sådanne forbrydelser giver anledning til alvorlig bekymring i det mellemfolkelige samfund,

I den overbevisning, at der er et påtrængende behov for at indføre egnede og effektive foranstaltninger med henblik på at forebygge og straffe sådanne forbrydelser,

Blevet enige om følgende:

Artikel 1

I denne konvention

1. betyder „internationalt beskyttet person“:

a) et statsoverhoved, herunder et medlem af et kollegialt organ, der udøver et statsoverhoveds funktioner i henhold til den pågældende stats forfatning, en regeringschef eller en udenrigsminister, når som helst en sådan person befinder sig i en fremmed stat, samt medlemmer af hans familie, som ledsager ham;

b) enhver repræsentant for eller embedsmand i en stat eller enhver embedsmand i eller anden befuldmægtiget for en international organisation af mellemstatslig karakter, som på det tidspunkt og på det sted, hvor

official premises, his private accommodation or his means of transport is committed, is entitled pursuant to international law to special protection from any attack on his person, freedom or dignity, as well as members of his family forming part of his household;

2. "alleged offender" means a person as to whom there is sufficient evidence to determine *prima facie* that he has committed or participated in one or more of the crimes set forth in article 2.

Article 2

1. The intentional commission of:

(a) a murder, kidnapping or other attack upon the person or liberty of an internationally protected person;

(b) a violent attack upon the official premises, the private accommodation or the means of transport of an internationally protected person likely to endanger his person or liberty;

(c) a threat to commit any such attack;

(d) an attempt to commit any such attack; and

(e) an act constituting participation as an accomplice in any such attack shall be made by each State Party a crime under its internal law.

2. Each State Party shall make these crimes punishable by appropriate penalties which take into account their grave nature.

3. Paragraphs 1 and 2 of this article in no way derogate from the obligations of States Parties under international law to take all appropriate measures to prevent other attacks on the person, freedom or dignity of an internationally protected person.

Article 3

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the crimes set forth in article 2 in the following cases:

(a) when the crime is committed in the territory of that State or on board a ship or aircraft registered in that State;

der begås en forbrydelse mod hans person, hans tjenestested, hans privatbolig eller hans transportmiddel, har krav på særlig beskyttelse i henhold til folkeretten mod ethvert angreb på hans person, frihed eller værdighed, samt medlemmer af hans familie, som hører til hans husstand;

2. betyder „formodet gerningsmand“ en person, mod hvem der er tilstrækkeligt bevis til *prima facie* at fastslå, at han har begået eller medvirket til en eller flere af de i artikel 2 nævnte forbrydelser.

Artikel 2

1. Følgende forsætlige handlinger skal gøres strafbare i henhold til hver af de deltagende staters nationale lovgivning:

a) manddrab, bortførelse eller andet angreb på en internationalt beskyttet persons legeme eller frihed;

b) voldshandling mod en internationalt beskyttet persons tjenestested, privatbolig eller transportmiddel, som må antages at bringe hans person eller frihed i fare;

c) trussel om at foretage et sådant angreb;

d) forsøg på at foretage et sådant angreb; og

e) medvirken til foretagelse af sådanne angreb.

2. Enhver deltagende stat skal fastsætte passende straffe for de nævnte forbrydelser under hensyntagen til deres alvorlige karakter.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 påvirker ikke de deltagende staters forpligtelser til i henhold til folkeretten at træffe alle egnede foranstaltninger til forebyggelse af andre angreb på en internationalt beskyttet persons legeme, frihed eller værdighed.

Artikel 3

1. Enhver deltagende stat skal træffe sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at udøve jurisdiktion over for de i artikel 2 nævnte forbrydelser i følgende tilfælde:

a) når forbrydelsen er begået inden for den pågældende stats område eller ombord på et skib eller et luftfartøj, der er indregistreret i staten;

(b) when the alleged offender is a national of that State;

(c) when the crime is committed against an internationally protected person as defined in article 1 who enjoys his status as such by virtue of functions which he exercises on behalf of that State.

2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over these crimes in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him pursuant to article 8 to any of the States mentioned in paragraph 1 of this article.

3. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with internal law.

Article 4

States Parties shall co-operate in the prevention of the crimes set forth in article 2, particularly by:

(a) taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those crimes within or outside their territories;

(b) exchanging information and co-ordinating the taking of administrative and other measures as appropriate to prevent the commission of those crimes.

Article 5

1. The State Party in which any of the crimes set forth in article 2 has been committed shall, if it has reason to believe that an alleged offender has fled from its territory, communicate to all other States concerned, directly or through the Secretary-General of the United Nations, all the pertinent facts regarding the crime committed and all available information regarding the identity of the alleged offender.

2. Whenever any of the crimes set forth in article 2 has been committed against an internationally protected person, any State Party which has information concerning the victim and the circumstances of the crime shall endeavour to transmit it, under the conditions provided for in its internal law,

b) når den formodede gerningsmand er statsborger i staten;

c) når forbrydelsen er begået mod en internationalt beskyttet person som defineret i artikel 1, der har status som sådan i kraft af et hverv, han udøver på denne stats vegne.

2. Enhver deltagende stat skal endvidere træffe sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at udøve jurisdiktion over for de nævnte forbrydelser, såfremt den formodede gerningsmand befinder sig på statens område, og staten ikke i medfør af artikel 8 udleverer ham til en af de i stk. 1 nævnte stater.

3. Denne konvention udelukker ikke strafferetlig jurisdiktion udøvet i overensstemmelse med national lovgivning.

Artikel 4

De deltagende stater skal samarbejde med henblik på forebyggelse af de i artikel 2 nævnte forbrydelser, navnlig ved:

a) at træffe alle praktisk gennemførlige foranstaltninger for at forebygge, at der på deres respektive områder træffes forberedelser til at begå nogen af de nævnte forbrydelser inden eller uden for deres områder;

b) udveksle oplysninger og samordne gennemførelsen af administrative og andre foranstaltninger, som er egnede til at forebygge, at der begås sådanne forbrydelser.

Artikel 5

1. Den deltagende stat, i hvilken en af de i artikel 2 nævnte forbrydelser er begået, skal, hvis den har grund til at antage, at en formodet gerningsmand er flygtet fra dens område, meddele alle andre berørte stater, direkte eller gennem De forenede Nationers generalsekretær, alle omstændigheder af betydning vedrørende den begåede forbrydelse og alle foreliggende oplysninger om den formodede gerningsmands identitet.

2. Når en af de i artikel 2 nævnte forbrydelser er begået mod en internationalt beskyttet person, skal enhver deltagende stat, der er i besiddelse af oplysninger om ofret og omstændighederne ved forbrydelsen, under iagttagelse af de bestemmelser, der er foreskrevet i dens egen lovgivning, bestrebe

fully and promptly to the State Party on whose behalf he was exercising his functions.

Article 6

1. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the alleged offender is present shall take the appropriate measures under its internal law so as to ensure his presence for the purpose of prosecution or extradition. Such measures shall be notified without delay directly or through the Secretary-General of the United Nations to:

(a) the State where the crime was committed;

(b) the State or States of which the alleged offender is a national or, if he is a stateless person, in whose territory he permanently resides;

(c) the State or States of which the internationally protected person concerned is a national or on whose behalf he was exercising his functions;

(d) all other States concerned; and

(e) the international organization of which the internationally protected person concerned is an official or an agent.

2. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 1 of this article are being taken shall be entitled:

(a) to communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national or which is otherwise entitled to protect his rights or, if he is a stateless person, which he requests and which is willing to protect his rights; and

(b) to be visited by a representative of that State.

Article 7

The State Party in whose territory the alleged offender is present shall, if it does not extradite him, submit, without exception whatsoever and without undue delay, the case to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State.

sig for omgående at sende fuldstændige oplysninger til den deltagende stat, på hvis vegne den pågældende udøvede sit hverv.

Artikel 6

1. Når betingelserne herfor er tilstede, skal den deltagende stat, inden for hvis område den formodede gerningsmand befinder sig, træffe de fornødne foranstaltninger i henhold til sin egen lovgivning for at sikre hans tilstedeværelse med henblik på strafforfølgning eller udlevering. Underretning om disse foranstaltninger skal snarest, direkte eller gennem De forenede Nationers generalsekretær, gives til:

a) den stat, i hvilken forbrydelsen er begået;

b) den eller de stater, hvori den formodede gerningsmand er statsborger, eller hvis han er statsløs, på hvis område han er bosat;

c) den eller de stater, hvori den internationalt beskyttede person er statsborger, eller på hvis vegne han udøvede sit hverv;

d) enhver anden berørt stat; og

e) den internationale organisation, som den pågældende internationalt beskyttede person er tilknyttet som embedsmand eller befuldmægtiget.

2. Enhver person, over for hvem de i stk. 1 nævnte foranstaltninger træffes, har ret til:

a) snarest at komme i forbindelse med den nærmeste repræsentant for den stat, hvori han er statsborger, eller som af andre grunde er beføjet til at varetage hans interesser, eller, hvis han er statsløs, som han anmoder om, og som er villig til at varetage hans interesser; og

b) at modtage besøg af en repræsentant for denne stat.

Artikel 7

Den deltagende stat, på hvis område den formodede gerningsmand befinder sig, skal, hvis den ikke udleverer ham, uden nogen som helst undtagelse og uden unødigt ophold forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning i overensstemmelse med sin egen lovgivning.

Article 8

1. To the extent that the crimes set forth in article 2 are not listed as extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties, they shall be deemed to be included as such therein. States Parties undertake to include those crimes as extraditable offences in every future extradition treaty to be concluded between them.

2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may, if it decides to extradite, consider this Convention as the legal basis for extradition in respect of those crimes. Extradition shall be subject to the procedural provisions and the other conditions of the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize those crimes as extraditable offences between themselves subject to the procedural provisions and the other conditions of the law of the requested State.

4. Each of the crimes shall be treated, for the purpose of extradition between States Parties, as if it had been committed not only in the place in which it occurred but also in the territories of the States required to establish their jurisdiction in accordance with paragraph 1 of article 3.

Article 9

Any person regarding whom proceedings are being carried out in connexion with any of the crimes set forth in article 2 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings.

Article 10

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connexion with criminal proceedings brought in respect of the crimes set forth in article 2, including the supply of all evidence at their disposal necessary for the proceedings.

Artikel 8

1. I det omfang de i artikel 2 nævnte forbrydelser ikke er optaget som forbrydelser, der kan medføre udlevering i henhold til en gældende udleveringstraktat mellem de deltagende stater, skal de anses for optaget heri som sådanne. De deltagende stater forpligter sig til i enhver udleveringstraktat, de senere måtte afslutte med hinanden, at optage disse forbrydelser blandt de forbrydelser, der kan medføre udlevering.

2. Hvis en deltagende stat, som kun foretager udlevering på grundlag af en traktat herom, modtager en anmodning om udlevering fra en anden deltagende stat, med hvilken den ikke har afsluttet udleveringstraktat, kan den, hvis den beslutter sig til at udlevere, betragte denne konvention som det retlige grundlag for udlevering i anledning af disse forbrydelser. For udleveringen gælder i øvrigt de processuelle regler og andre bestemmelser, der er fastsat i den anmodede stats lovgivning.

3. Deltagende stater, som ikke gør udlevering betinget af, at der består en traktat herom, skal gensidigt anse de omhandlede forbrydelser som forbrydelser, der kan medføre udlevering, i overensstemmelse med de processuelle regler og andre bestemmelser, der er fastsat i den anmodede stats lovgivning.

4. For så vidt angår udlevering mellem de deltagende stater, skal enhver af de nævnte forbrydelser anses som begået ikke blot dér, hvor den fandt sted, men også i de stater, som ifølge artikel 3, stk. 1, skal kunne udøve jurisdiktion over for forbrydelserne.

Artikel 9

Der skal sikres enhver, der retsforfølges for nogen af de i artikel 2 nævnte forbrydelser, en retfærdig behandling på ethvert stadium af retssagen.

Artikel 10

1. De deltagende stater skal yde hinanden mest mulig bistand i forbindelse med retsforfølgning i anledning af de forbrydelser, der er nævnt i artikel 2, herunder udlevere alt bevismateriale, som er nødvendigt for retssagen, og som de har rådighed over.

2. The provisions of paragraph 1 of this article shall not affect obligations concerning mutual judicial assistance embodied in any other treaty.

Article 11

The State Party where an alleged offender is prosecuted shall communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 12

The provisions of this Convention shall not affect the application of the Treaties on Asylum, in force at the date of the adoption of this Convention, as between the States which are parties to those Treaties; but a State Party to this Convention may not invoke those Treaties with respect to another State Party to this Convention which is not a party to those Treaties.

Article 13

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which is not settled by negotiation shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State Party may at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 of this article with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 14

This Convention shall be open for signa-

2. Bestemmelserne i stk. 1 påvirker ikke forpligtelser om gensidig retshjælp i henhold til andre traktater.

Artikel 11

Den deltagende stat, hvor en formodet gerningsmand strafforfølges, skal give underretning om sagens endelige udfald til De forenede Nationers generalsekretær, som skal videresende oplysningerne til de øvrige deltagende stater.

Artikel 12

Bestemmelserne i denne konvention påvirker ikke anvendelsen af de traktater om asyl, der er gældende på tidspunktet for denne konventions vedtagelse, mellem stater, der deltager i disse traktater; dog kan en stat, der deltager i denne konvention, ikke påberåbe sig disse traktater over for en anden deltagende stat, som ikke deltager i disse traktater.

Artikel 13

1. Enhver uoverensstemmelse mellem to eller flere deltagende stater om fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention, der ikke kan afgøres ved forhandling, skal efter en af disse staters anmodning henvises til voldgift. Såfremt der ikke inden for 6 måneder fra datoen for anmodningen om voldgift kan opnås enighed mellem parterne om voldgiftsrettens sammensætning, kan enhver af parterne henvise tvisten til Den internationale Domstol ved en anmodning herom i overensstemmelse med domstolens statutter.

2. Enhver deltagende stat kan ved undertegnelsen eller ratifikationen af denne konvention eller ved sin tiltrædelse af konventionen erklære, at den ikke anser sig for bundet af bestemmelserne i stk. 1. De øvrige deltagende stater skal ikke være bundet af stk. 1 over for en deltagende stat, der har taget et sådant forbehold.

3. Enhver deltagende stat, der har taget et forbehold i medfør af stk. 2, kan når som helst trække dette forbehold tilbage ved meddelelse til De forenede Nationers generalsekretær.

Artikel 14

Denne konvention står åben for under-

ture by all States, until 31 December 1974 at United Nations Headquarters in New York.

Article 15

This Convention is subject to ratification. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 16

This Convention shall remain open for accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 17

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification or accession.

Article 18

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect six months following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 19

The Secretary-General of the United Nations shall inform all States, *inter alia*:

(a) of signatures to this Convention, of the deposit of instruments of ratification or accession in accordance with articles 14, 15 and 16 and of notifications made under article 18.

(b) of the date on which this Convention will enter into force in accordance with article 17.

tegnelse for alle stater indtil den 31. december 1974 i De forenede Nationers hovedsæde i New York.

Artikel 15

Denne konvention skal ratificeres. Ratifikationsdokumenterne skal deponeres hos De forenede Nationers generalsekretær.

Artikel 16

Denne konvention forbliver åben for tiltrædelse af enhver stat. Tiltrædelsesdokumenterne skal deponeres hos De forenede Nationers generalsekretær.

Artikel 17

1. Denne konvention træder i kraft den 30. dag efter datoen for deponeringen af det 22. ratifikations- eller tiltrædelsesdokument hos De forenede Nationers generalsekretær.

2. For enhver stat, der ratificerer eller tiltræder konventionen efter deponeringen af det 22. ratifikations- eller tiltrædelsesdokument, træder denne konvention i kraft den 30. dag efter den pågældende stats deponering af sit ratifikations- eller tiltrædelsesdokument.

Artikel 18

1. Enhver deltagende stat kan opsigte denne konvention ved skriftlig meddelelse til De forenede Nationers generalsekretær.

2. Opsigelsen får virkning 6 måneder efter den dato, da De forenede Nationers generalsekretær har modtaget meddelelsen.

Artikel 19

De forenede Nationers generalsekretær skal underrette samtlige stater bl. a. om:

a) enhver undertegnelse af denne konvention og enhver deponering af ratifikations- eller tiltrædelsesdokumenter i henhold til artiklerne 14, 15 og 16 samt enhver meddelelse i henhold til artikel 18;

b) datoen for denne konventions ikrafttræden i henhold til artikel 17.

Article 20

The original of this Convention, of which the Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at New York on 14 December 1973.

Artikel 20

Originalen af denne konvention, hvoraf de kinesiske, engelske, franske, russiske og spanske tekster har samme gyldighed, skal deponeres hos De forenede Nationers generalsekretær, der skal sende bekræftede kopier deraf til samtlige stater.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede, der har behørig fuldmagt dertil fra deres respektive regeringer, underskrevet denne konvention, der blev åbnet for undertegnelse i New York den 14. december 1973.

§§ 6-9 i borgerlig straffelov, jfr. lovbekendtgørelse nr. 69 af 8. februar 1974,
som ændret senest ved lov nr. 285 af 14. juni 1974.

§ 6. Under dansk straffemyndighed hører handlinger, som foretages

- 1) i den danske stat,
- 2) på dansk fartøj, som befinder sig uden for nogen stats folkeretlig anerkendt område,
- 3) på dansk fartøj, som befinder sig på fremmed folkeretlig anerkendt område, af personer, der hører til fartøjet eller som rejsende følger med dette.

Stk. 2. Justitsministeren bestemmer, i hvilket omfang handlinger, som på dansk område foretages om bord i fremmed fartøj af og imod nogen, der hører til eller som rejsende følger med dette, skal påtales.

§ 7. Under dansk straffemyndighed hører fremdeles handlinger, som en person, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, har foretaget uden for denne,

1) for så vidt handlingen er foretaget uden for folkeretlig anerkendt statsområde, hvis handlinger af den pågældende art kan medføre højere straf end hæfte,

2) for så vidt handlingen er foretaget inden for sådant område, hvis den er strafbar også efter den dér gældende lovgivning.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til handlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i Finland, Island, Norge eller Sverige, og som opholder sig her i landet.

§ 8. Under dansk straffemyndighed hører endvidere handlinger, foretagne uden for den danske stat, uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme,

1) når handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder, en embedspligt mod staten eller sådanne interesser, hvis retsbeskyttelse i den danske stat forudsætter en særlig tilknytning til denne,

2) når handlingen krænker en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet, eller en ham over for dansk fartøj påhvillende tjenestepligt,

3) når en uden for folkeretlig anerkendt statsområde foretagen handling krænker nogen, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, og handlinger af den pågældende art kan medføre højere straf end hæfte,

4) når handlingen er omfattet af § 183 a. Påtalen kan tillige omfatte overtrædelser af §§ 237 og 244-248, som er begået i forbindelse med overtrædelser af § 183 a.

5) når handlingen er omfattet af konventionen til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod den civile luftfarts sikkerhed.

Stk. 2. I det under nr. 3 nævnte tilfælde afgør rigsadvokaten, om påtale skal finde sted.

Stk. 3. I de under nr. 4 og 5 nævnte tilfælde afgør justitsministeren, om påtale skal finde sted.

§ 9. I de tilfælde, i hvilke en handlingss strafbarhed afhænger af eller påvirkes af en indtrædt eller tilsigtet følge, betragtes handlingen tillige som foretaget dér, hvor virkningen er indtrædt eller tilsigtet at skulle indtræde.

Bilag 4.**Procesreglement for De europæiske Fællesskabers Domstol.****Artikel 110.**

1. Præsidenten formaner de personer, der skal aflægge ed for Domstolen som vidner eller sagkyndige, til at sige sandheden eller udføre deres hverv samvittighedsfuldt og fuldstændig upartisk, og henleder deres opmærksomhed på de strafferetlige følger efter deres nationale lovgivning i tilfælde af tilsidesættelse af denne pligt.

2. Vidnerne aflægger ed i overensstemmelse med artikel 47, stk. 5, første afsnit, eller under de former, der er fastsat i deres nationale lovgivning.

Såfremt lovgivningen med hensyn til rettergang i vidnernes hjemstat foruden eds-

aflæggelse fastsætter mulighed for i stedet for eller sammen med denne at afgive en erklæring, der træder i stedet for ed, kan vidnerne afgive denne erklæring på de betingelser og under de former, der er fastsat i deres nationale lovgivning.

Såfremt den nationale lovgivning hverken hjemler mulighed for at aflægge ed eller at afgive en sådan erklæring, skal den i stk. 1 fastsatte fremgangsmåde følges.

3. Bestemmelserne i andet stykke finder tilsvarende anvendelse på sagkyndige, idet der i dette tilfælde henvises til artikel 49, stk. 6, første afsnit, i stedet for artikel 47, stk. 5, første afsnit i dette procesreglement.

KONTAKTUDVALGET VEDRØRENDE
 UNGDOMSNARKOMANIER

Den 28. august 1973.

*Justitsministeriet, Lovafdelingen,
 Slotsholmsgade 10, 1216 København K.*

Under henvisning til justitsministeriets skrivelse af 23. juli 1973 (L.A. 1973-20002-5) angående forhøjelse af strafferammen i straffelovens § 191 for grov narkotikakriminalitet fra fængsel i indtil 6 år til fængsel i indtil 10 år skal kontaktudvalget udtale:

Kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien er som udgangspunkt betænkeligt over for at anbefale et forslag om forhøjelse af strafferammen for grov narkotikakriminalitet, idet et sådant forslag kan skabe indtryk af, at gennemførelsen kan medføre en generelt skærpet strafmæssig kurs over for stofmisbrugere.

Det har efter udvalgets opfattelse været af afgørende betydning for bekæmpelsen af ungdomsnarkomanien, at der efter den meget betydelige offentlige debat i 1969-70 stort set har været enighed mellem de forskellige faggrupper om at støtte den generelle narkotikapolitik, som folketinget dengang fastlagde. Hovedlinjen i den hidtidige narkotikapolitik har været, at tyngdepunktet lægges på forebyggende og behandlingsmæssige foranstaltninger, og at strafmæssige foranstaltninger betragtes som en nødvendig og begrænset støtte for den øvrige indsats. Dette har bl. a. fundet udtryk i rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969 om forfølgning af sager vedrørende overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer. Såfremt gennemførelsen af forslaget om forhøjelse af strafmaksimum skulle skabe indtryk af, at hovedlinjen i samfundets indsats

ændres, vil den deraf følgende skærpede debat i sig selv kunne få skadevirkninger for det nuværende tværfaglige samarbejde.

Man må endvidere have for øje, at en væsentlig del af de stofmisbrugere, der har behov for intensiv behandling og social bistand, vil have gjort sig skyldig i handel med euforiserende stoffer og anden narkotikakriminalitet. En forhøjelse af strafniveauet for disse stofmisbrugere vil efter kontaktudvalgets opfattelse vanskeliggøre den resocialisering, som er tilsigtet med udbygningen af den frivillige behandling.

Det er derfor kontaktudvalgets bestemte opfattelse, at de almindelige retningslinjer i rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969 fortsat bør gælde.

Det fremgår imidlertid af justitsministeriets forslag, at der ikke er tilsigtet en almindelig forhøjelse af strafniveauet for narkotikakriminalitet, men at forslaget alene tager sigte på de allergroveste, normalt internationalt prægede forhold, der i andre lande kan medføre en tilsvarende maksimumstraf. Under forudsætning af, at forhøjelsen af strafferammen således alene berører disse enkeltstående forhold, har kontaktudvalget intet at indvende mod forslaget. Kontaktudvalget skal henstille, at justitsministeriet betoner over for offentligheden — og dermed de faggrupper, der er beskæftiget i arbejdet med stofmisbrugsproblemerne, — at forslaget har denne begrænsede rækkevidde.

P. U. V.

H. E. Knipschildt.